

PŘÍBĚH

O JANOVÍ A JANĚ

Král Ctirad měl syna Jana. Byl pohledný, moudrý a spravedlivý. Čas plynul a podle tradic královského rodu by se měl Jan v den svých dvaadvacátých narozenin oženit a poté převzít vládu.

Jenže Jan žádnou nevěstu neměl. Ani na honosných plesech, které jeho otec uspořádal se mu žádná z naparáděných princezen nelíbila. Raději by dívku prostou, upřímnou. Proto jednoho rána vyskočil na koně, a vyjel hledat sobě ženu.

Lidé jej zdravili, chtivé panímámy dcery podstrkovaly, ale žádná nebyla ta pravá.

Již třetí týden jezdil princ Jan křížem krázem zemí, když dorazil ke stavení u lesa. Požádal hospodyni o nocleh a něco k snědku. Ta jej uctila pečeni a vínem. Poté vyprávěla, jak jí první muž umřel a ji nebohou s dcerou Jůlou v bídě zanechal. Druhý muž ji sice zaopatřil, avšak i on měl dceru Janu, kterou rozmazloval, zahrnoval dary a k lenosti vychovával. Když před nedávnem skonal, zůstalo vše na ni.

Vtom vstoupila do světnice dvě děvčata. Jedna, jako ty princezny, naparáděná, druhá, v režných šatech. Jakmile se jejich oči setkaly, srdce jim zahořela láskou. Jan ještě nikdy neviděl tak krásné stvoření. Hospodyně ihned první princeznu představila: „To je Jůla, moje dcera.“ Pak opovržlivě řekla: „Tohle je Jana, takové budižkničemu.“ A šlo se spát.

Ráno se princ ženě vyjádřil, že by Janu na zámek rád pozval. Stará byla těžce skrývala zlost, ale snažila se

pohádka

nedat na sobě nic znát. Slíbila, že ji na druhý den přivede.

Jenže všechno bylo jinak. Ještě téhož večera zavedli ubohou Janu do hlubokého lesa a tam ji přivázaly ke stromu. Ráno stará navlékla Jůlu do prostých šatů a přes hlavu přehodila šátek. Princi vysvětlila, že jí obličej poškrábaly větve, jak spěchaly na zámek. Princ naléhal, aby mu Jůla šrámy ukázala, ale ta odmítla. Princ oběma nabídl pohostinství, ale něco se mu nezdálo.

Otec naléhal, aby se vyjádřil, ale Jan cítil namísto lásky bezmeznou úzkost. Ta mu nedala spát.

Časně zrána se vydal směrem, kam ho to táhlo. Jel a jel, na jedné mýtině zanechal koně a sám se prodíral hustým mlázím, až dorazil k podivné chatrči. Když vešel, spatřil na prostém loži spící Janu a u ní stařenku. Ta prince vyprávěla, jak dívku našla přivázanou u stromu a ačkoli ji rány zhojila léčivými bylinami, děvče se doposud neprobudilo. Princ zaslzel dojetím nad bezvládným tělem, naklonil se a něžně ji políbil. Vtom okamžení Jana otevřela oči a na prince se usmála. Jan objal svoji vyvolenou, poděkoval stařence a vydal se i s Janou na zpáteční cestu.

Jůla s matkou již z hradeb prince vyhlížely a když viděly, že se vrací i s Janou, utekly ze zámku a nikdo je již více nespatřil.

Král Ctirad přivítal mladý pár s velikou radostí a na druhý den byla svatba. A také princovy narozeniny. Jan splnil tradici a převzal královskou korunu. Společně s Janou vládli dlouhá léta a byli šťastni.

377

SIHÁČEK

říjen 2021

CO SE STALO

Jak to zvládáme

6. 10. — bylo zataženo a pršelo, po dlouhé době jsme tak schůzku strávili v klubovně.

Nejdříve jsme předali Dance ocenění za třetí místo na Pažbě. Pak jsme si

povídali o nové dlouhodobé hře a začali tím, že jsme si vybarvili svoje postavičky.

Protože v úvodu dlouhodobé hry byla řeč o moři, všechno co dnes budeme dělat bud mít něco společného s mořem. Začali jsme postavením cesty k Hospodě na útesu. Protože je bouřka, a déšť bičuje poutníky, měli všichni při překonání trasy zavázané oči.

Druhá námořnická byla Symplegády — připomněli jsme si, že to byly ty srážející se skály, mezi kterými museli Argonauti proplout. Plavci byli tentokrát nečekaně úspěšní, a proplouvali bez potíží, skály je obvykle nezasáhly.

No a třetí z moře — ... slunce zapadá, vítr se utiňuje a na lodi se objevuje Lodní démon...

Před koncem jsme si rozdali šušně za září, návratku na »72 hodin«, »nové číslo« Siháčku a vyhlásili vítěze za září — gratulujeme Káji.

13. 10. — bylo zataženo a chladno, přesto jsme schůzku začali venku, protože, i když dopoledne pršelo, teď už ne.

Nejprve jsme si uvedli další z Příšerných příběhů a potom se vydali ven. Byla tu postavena stavba symbolizující stěžně na lodi. Cílem bylo správně projít a trefit co nejvícekrát. I když se ochlazovalo „námořníci“ se zkusili stále zlepšovat, a dařilo se jim to.

Na druhou část schůzky jsme se přesunuli do klubovny. Kája přečetla nápovědu k příběhu a, na podzim poprvé, jsme zatopili. Nejdříve jsme si zahráli elektřinu. Ano, svou roli sehrál i admirálův papoušek Karel. Dále jsme pak upravili uspořádání stolů a zahráli si Hlídače v muzeu. Jeden z lupičů byl tak rychlý, že dokázal to, že v muzeu zbyly jen podstavce a světla.

Nakonec jsme vhodili svá rozhodnutí do schránky a poslechli si konec historiky k Tobiášovi Reevovi a jeho posádce. Řekli si pár

upozornění k víkendů a vydali se k domovům.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 20. 10. 2021

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

půlčik

**72 hodin
2021**

16. října jsme se zúčastnili už desátého ročníku celorepublikové akce s cílem zvelebit a vylepšit okolí ve kterém žijeme.

Letos jsme se pustili do nového nátěru našich bran a díky dvojici K & Kml se dostalo i na parapety a mříže na oknech.

Připravili jsme taky nějaké to dřevko, abychom měli v klubovně v zimě čím topit.

natíráme bránu

sekáme dřevko

ted' ještě zpět

natírají parapety

uklízíme dřevko

lacrosse

má milovaná GEMMA

rozděláváme oheň

17. října měli naplánovanou malou výpravu po jedenácti keškách série DOS - což znamená »drobné orientační stavby«.

Začali jsme nejdále co to šlo, nedaleko Polanky nad Odrou. Potom jsme se už celou dobu přibližovali ke klubovně.

Cestou nás doprovázela píseň, která jistě zůstane v paměti každého, kdo ji zaslechl.

začínáme

půlčik

**DOS – kolem
Palésku**

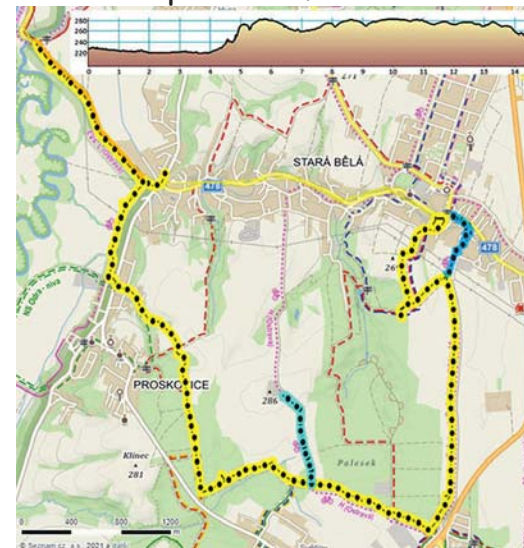
první keška

společně na mostě

DOS 9
největší

závěrečná
fotografie

